Journaliste/auteur Kim Moelands (36) lijdt aan Cystic Fibrosis, taaislijmziekte, relatief korte levensverwachting als gevolg.

Kim: "Ruim een jaar geleden zag het leven er voor mij totaal anders uit. Ik lag op een ziekenhuisbed naar adem te snakken aan een zuurstofslang, kon helemaal niets meer. Ik was in de terminale fase van taaislijmziekte beland en had nog maar een paar weken. Het enige wat mij nog kon redden was een dubbele longtransplantatie, maar door het orgaantekort in Nederland was de kans dat de longen op tijd zouden zijn nihil.
Door de ernst van mijn situatie werd ik op een internationale wachtlijst geplaatst om mijn kansen een paar procent te vergroten. Dat was uiteindelijk mijn redding. Ik zal nooit het moment vergeten waarop de arts binnenkwam om te vertellen dat er donorlongen voor me waren. Het liep tegen half twaalf 's avonds toen er op de deur werd geklopt. 'Oeps,' zei ik tegen mijn man, 'of ze komen vertellen dat ik een ernstige ziekte heb, óf er zijn longen voor me.' 'Een ernstige ziekte heb je al, schat,' was zijn reactie."
"Zouden het dan echt longen zijn? Drie keer eerder waren er al donorlongen voor me, maar ging de operatie niet door omdat ze te slecht waren.

'Die eerste ademteug met mijn nieuwe longen **was fantastisch!'**

Ik durfde het bijna niet te geloven, maar dit keer was het echt! Wat er toen allemaal door me heen ging... blijdschap, hoop, opluchting, maar ook verdriet en angst. Verdriet omdat ik besefte dat er iemand was gestorven. Angst omdat twee van de tien mensen die zo'n zware operatie ondergaan het niet overleven. Maar acht van de tien wel. Het getal acht is al mijn hele leven mijn geluksgetal, dus ik hoopte dat ik bij de overlevende acht zat. Het was heftig om afscheid te nemen van mijn man, ouders, zus en beste vriend. Je weet niet of je ze ooit nog terugziet. Dolgelukkig was ik toen ik na een halve dag weer wakker werd op de IC. Die eerste ademteug met mijn nieuwe longen was fantastisch! Ik ging van niets naar alles, had een tweede kans gekregen. Die ik met beide handen aangreep."

Nog één keer

"Over mijn strijd op leven en dood, mijn longtransplantatie en het leven daarna schreef ik het boek *Grenzeloos*, dat in januari in de winkels ligt. Het vervolg op mijn in 2008 verschenen autobiografie *Ademloos*, over de dood van mijn partner Ron die ook aan taaislijmziekte leed. Na dat boek zwoer ik om nooit meer 'over mezelf' te schrijven, maar door de vele verzoeken van lezers om een vervolg en de achtbaan waarin ik belandde na *Ademloos*, ging ik overstag. In *Grenzeloos* vertel ik nog één keer mijn verhaal, en sluit dan het boek. Dan wil ik verder met mijn leven en schrijf alleen nog fictie. Ik werk op dit moment aan mijn tweede thriller, die in mei verschijnt. En daarnaast ben ik heel druk met genieten van het leven, de liefde, de wereld ontdekken. Afgelopen jaar kwam een grote wens van me uit, ik ben naar New York geweest op verlate huwelijksreis! Ik geloof dat ik de helft van de vakantie heb gehuild. Van dankbaarheid, blijdschap, ontroering. Zelf fietsen over de Brooklyn Bridge, het *Vrijheidsbeeld* beklimmen, dingen waar ik een jaar geleden niet eens van durfde te dromen. Geweldig was het! Ik denk dagelijks aan mijn donor. Zij schonk me het cadeau van het leven. Dankzij haar maak ik weer toekomstplannen. Ik kan weer rennen, springen en zingen. Regelmatig brul ik mee met het nummer *Ik leef* van Van Dik Hout, een speciale song die me kracht gaf toen ik nog lag te wachten op longen en die ik nu zing voor mijn donor." ▸

tekst: kim moelands. fotografie: ester gebuis. styling en visagie: petra neumann. visagie: ronald huisinga voor rituals. esprit (jurk), zara (riem), wings byou (ring).

een chronische aandoening met een
Dit jaar onderging Kim een dubbele longtransplantatie.